

De toekomst loopt over onverharde wegen

© REUTERS

Met 'De kunst van het vallen' heeft Gaea Schoeters een ambitieuze en gedurfde roman geschreven over een verschroeiende liefde. 'Wat kunnen we zijn, zolang we gescheiden zijn van dat waarvan we het meest houden?'

BOEK
ERIK ZIARCZYK

Gaea Schoeters (37) kan onmogelijk verdacht worden van een gebrek aan ambitie. Met haar tweede roman mikt de schrijfster hoog. 'De kunst van het vallen' is dan ook geen gewoon boek maar valt het best te omschrijven als een ideeënroman - om eens een lelijk woord te gebruiken - over 'de dictatuur van de liefde'. En de geest van de grootmeester Milan Kundera, duidelijk Schoeters' grote voorbeeld, sluimert door het verhaal heen.

Het verhaal is snel verteld: de naamloze verteller heeft een stormachtige relatie met de gehuwde Maya. Uitgerekend nadat Maya haar man heeft verlaten, loopt de affaire op de klippen. 'Onze liefde, die altijd te groot was geweest voor de hotelkamers waartoe ze zich noodgedwongen moest beperken, dijde zonder die begrenzing uit tot een angstwekkend dun vliesje.' Lees: het tweetal weet zich geen blijf met de plotselinge vrijheid. Maya keert terug naar haar man en begint een nieuwe buitenechtelijke relatie.

De eerste alinea

'Wie wil ervaren hoe het leven in een dictatuur aanvoelt, moet eens een affaire proberen. Elk telefoongesprek, elk sms-bericht een onverantwoord risico. Elk briefje, elk parkeerticket een bewijsstuk dat moet verdwijnen. En altijd en overal de angst om gezien te worden. Op de foute plaats. Door de verkeerde mensen.'

Gaea Schoeters - **De kunst van het vallen** - De Bezige Bij Antwerpen, 356 blz. 19,99 euro.

Select cultuur

FILM

Dom Hemingway

Na een gevangenisstraf van twaalf jaar wil de breedsprakerige Londense kluisenkraker Dom Hemingway zijn leven terug, en een bom smartengeld erbij. Dat resulteert in een excentrieke misdaadkomedie, met een sappige hoofdvertolking door Jude Law.

The World's End (dvd)

In 'Shaun of the Dead' staken regisseur Edgar Wright en acteurs Simon Pegg en Nick Frost op een slimme manier de draak met het zombiegenre. In 'Hot Fuzz' moest de Amerikaanse actie eraan geloven. En 'The World's End' doet hetzelfde met de 'alien invasion'-film. Op zijn beste momenten ontpopt hij zich ook tot een geestige metafoor voor ouder worden en de drang naar conformiteit. Met een hoop slapstick erbovenop.

TELEVISIE

The Artist

Als u één film van de voorbije vijf jaar moet hebben gezien, is het 'The Artist' (2011). De prent van Michel Hazanavicius won twee jaar geleden vijf Oscars, waaronder die voor beste film en beste regie. De film verhaalt de ondergang van Georges Valentin, de grote ster van de stomme film. Als de geluidsfilm zijn intrede doet, is het afgelopen met zijn carrière. 'The Artist' is geconcipieerd als een stomme film, met prachtige muziek.

BBC2, ZONDAG 22 UUR

© REUTERS

PODIUM

Così fan tutte

Met 'Così fan tutte' maakte Mozart in 1793 een van de allerbeste opera's uit de muziekgeschiedenis. Het verhaal draait om persoonsverwisseling en de onmogelijkheid van vrouwen om trouw te blijven aan hun partner. In de bioscopen van Kinopolis wordt het werk zaterdag om 18.30 uur live getoond vanuit The Met in New York.

26 APRIL, KINOPOLIS.BE

Sjostakovitsj

De zevende symfonie van Dmitri Sjostakovitsj is een van zijn belangrijkste werken. Hij schreef ze in 1941 in Leningrad, toen het Duitse leger de stad belegerde. Het oorlogsgeweld klinkt in elke noot door. Brussels Philharmonic voert het werk vanavond in Flagey uit onder leiding van Giancarlo Guerrero.

26 APRIL, FLAGEY.BE

© MERLIN DOORMERIK

Thé Lau (61) is geboren in Bergen in de provincie Noord-Holland. In 1974 werd hij gitarist bij Neerlands Hoop Express van Freek de Jonge en Bram Vermeulen. Vijf jaar later richtte hij de Nederlandstalige rockgroep The Scene op, bekend van klassiekers als 'Blauw', 'Rigoreus' en 'Iedereen is van de wereld'. In 1991 stond hij voor het eerst op Torhout-Werchter. The Scene stopte in 2002 en kwam in 2007 weer bij elkaar. Vorige zomer kreeg Thé Lau te horen dat hij keelkanker had. Eind maart bleek een van zijn longen aangetast.

Ik beseft dat het makkelijker is om dood te gaan als je iets kan achterlaten dat enige troost biedt. Een oeuvre.

ik?' En: 'Hoe onrechtvaardig!' Ik heb dat nooit gehad. Ik was vastbesloten alleen de positieve dingen te zien. Kijk, zo zit ik blijbaar in elkaar. Mijn naaste omgeving heeft het een pak lastiger. Voor mijn gezin is het erg zwaar. Ik ben er straks niet meer, mijn vrouw moet alleen door. En mijn twee zonen gaan hun vader verliezen. Ze komen veel langs om te praten, om dingen te vragen over zaken die ze eigenlijk al lang hadden willen weten. Mijn jongste zoon wil naar het conservatorium en probeert nu nog snel alles wat ik over muziek weet uit me te halen. (lachje) En ik weet best veel van muziek.'

Drink
Drink de tijd
Drink de dag
Drink de nacht
Drink de eeuwigheid
Uit 'Drink' (2012)

Overheerst er geen kwaadheid bij zijn nabestaanden? Zoals dat paste bij veel rockers van zijn generatie, leidde Thé Lau een liederlijk leven. Drank en sigaretten waren zijn drugs. Een combinatie die niet bepaald bevorderlijk is voor de gezondheid. Hij verloor zijn grootvader aan keelkanker. Had hij niet beter moeten weten? (verveeld) 'Ik heb niet veel geduld met die vraag. Ik vind het niet zo'n constructieve invalshoek. Ik zit in de

rock-'n-roll. Ik behoor zeker niet tot de grootste drank- en drugsverbruikers, hoor. Sommigen krijgen het, anderen niet. Nee, schuld en boete, daar heb ik niks mee.'

'Ik beseft wel dat het makkelijker is om dood te gaan als je iets kan achterlaten dat enige troost biedt. Een oeuvre. En wat daar in mijn geval bovenop komt, is dat ik niets heb gedaan waar ik me over moet schamen. Geen gênante knievallen voor de commercie. Voor mij zijn er wel een aantal heengegaan die krabbend, scheldend en bijtend ten onder gingen. Dat is het laatste wat ik wil. Columnist Martin Bril lag blijkbaar te schreeuwen in zijn bed omdat hij zijn grote roman nooit had geschreven. Dan kan ik alleen maar denken: 'Nou, hád hem dan geschreven.'

Hij bestelt een vodka. Haalt in geuren en kleuren herinneringen op aan zijn eerste kennismaking met België in 1974: in een theaterzaal in Oostrozebeke als piepjonge gitarist van Neerlands Hoop Express, van Freek de Jonge en Bram Vermeulen. Hoe naast het zaaltje twee teams aan het volleyballen waren. Mannen met baarden en zonder snorren.

Hij schiet in de lach. 'Ik dacht dat alle Vlaamse mannen baarden zonder snorren hadden, zoals Jerommeke. Tegen het einde van de avond had ik met iedereen verbroederd, met enorm veel pinten erbij. *Pinten*, dat was nieuw voor mij. Die avond is een blijvende liefde ontloken voor Vlaanderen. De warmte, de hartelijkheid en de beleefdheid. Mensen die zacht praten, zoals ik, en waar ook nog eens naar wordt geluisterd: in Nederland is dat niet zo vanzelfsprekend.'

'Toen het in 1990 met 'Blauw' gebeurde, kwamen we opeens drie keer per week in België, van Limburg tot West-Vlaanderen. In het begin heerste in de band een soort lacherigheid die Nederlanders kunnen hebben over België. Dat heb ik van meet af aan met wortel en tak uitgeroeid. Sindsdien is er veel veranderd. De Vlaming van toen was nederig, een beetje op het onderdanige af. Dat is helemaal omgeslagen. Vlaanderen heeft Nederland in cultureel opzicht helemaal overvleugeld: film, mode, dans, popmuziek. Zelfs in het voetbal, hoorde ik onlangs in de auto op de radio. Ik kon bijna niet meer rijden van het lachen.'

Het is geen toeval dat twee van de vier afscheidsconcerten straks op Belgische bodem plaatsvinden: in de AB en in de Lotto Arena. Voor Werchter staat The Scene bovenaan op de reservelijst, fluistert hij. Als een groep wegvault, worden Thé Lau en zijn soldaten mogelijk opgeroepen. Als de gezondheid van de generaal het op dat moment toelaat. Bang voor een fysieke uitputtingsslag op het podium is hij niet. 'In het begin wel. Maar mijn artsen hebben me gerustgesteld: de kans dat ik zal stikken op het strijdtoneel, is klein. Ik kijk enorm uit naar die concerten. Het mag alleen niet te emotioneel worden. Het moet een feest zijn.'

's Avonds stuurt Thé Lau per mail de afgemixte versie van 'Platina Blues'. Veertig minuten korrelige klankgedichten.

De dood
Hij is uit op mijn voeten
Maar mijn voeten trappen hem weg,
en ik loop
Hij is uit op mijn handen
Maar mijn handen meppen hem weg,
en ik speel
Hij is uit op mijn woorden
maar mijn woorden horen hem niet,
en ik zing
Uit 'Platina Blues' (2014)

'Platina Blues' verschijnt in juni op cd.

Voor de concerten van The Scene in de AB, de Heineken Music Hall en op Pinkpop zijn er geen tickets meer. De voorverkoop van de show in de Lotto Arena van 14 juni start op 28 april. Tickets via Proximus Go For Music.